

Lezingen: Handelingen 2, 1-11; Galaten 5, 16-25; Johannes 15, 26-27. 16, 12-15 (of 20, 19-23)

Veel aandacht gaat momenteel uit naar de afname van het aantal coronapatiënten en de verruiming van de versoepelingen. We zien uit naar de langzaam maar zekere terugkeer van een 'normaal' leven. We hoeven minder bang te zijn voor de bedreiging van onze gezondheid. We kunnen elkaar weer in toenemende mate letterlijk nabij zijn en gaan en staan waar we willen. De vraag die menigeen zich stelt is: Wat komt terug. Kunnen de verenigingen weer rekenen op hun mensen, de kerken op hun gelovigen, de dorpen op de betrokkenheid van de bewoners? Zouden we terugvallen in patronen, die nadelig kunnen zijn voor de aarde en voor onszelf? En, kan dat wel? We hebben immers aan het coronavirus ervaren hoezeer we deel uitmaken van onze aarde, hoe kwetsbaar die en wijzelf zijn. We dachten alles in handen te hebben, maar dat is gebleken niet zo te zijn. Zijn we toe aan een nieuwe mentaliteit, een nieuwe geest/Geest waarmee we met elkaar en onze aarde omgaan? Een geest/Geest die ons gewetensvol doet omgaan met wat ons is toevertrouwd? Als ik met medemensen daarover spreek hoor ik, dat men vreest dat we in oude patronen gaan terugvallen en dat we voorbij kijken aan de grote vragen met betrekking tot een verantwoord leven m.h.o. op onze toekomst. Het lijkt een periode van crisis waarin men zich afvraagt hoe het verder moet, maatschappelijk, economisch, godsdienstig en t.a.v. ons individuele gedrag.

Het in de geschiedenis vaker voorgekomen dat de mensheid, of een deel ervan, in een crisis verkeert. Het woord crisis heeft te maken met wikken en wegen: hoe moeten we verder, hoe gaan we verder? De politiek vraagt zich dat momenteel af bij het opzetten van een herstelplan. Maatschappelijk is er ook een en ander te doen. Godsdienstig kunnen we te rade gaan bij de lezingen uit de H. Schrift van vandaag . Ook de leerlingen van Jezus verkeerden nl. na de terugkeer van Jezus naar zijn en onze hemelse Vader, in een crisis. Ze zaten vol angst en onzekerheid over hoe het met hen verder moest. Dat was ook niet simpel. Datgene wat Jezus, hun leermeester hen had bijgebracht hadden ze vaak niet goed begrepen. Ze dachten toen Jezus van hen heenging nog aan een herstel van een aards koninkrijk en aan hun eigen belangrijke positie daarin. Van de andere kant wilden ze bij Hem blijven, want Hij had, zoals ze dat beleefden, woorden van eeuwig leven, woorden die ertoe deden bij het zoeken naar de invulling van hun bestaan. Maar de verankering van zijn woorden in hen was niet diep. Toen hij werd gearresteerd, veroordeeld en ter dood gebracht lieten ze Hem in de steek. De voorstanders van de oude patronen leken te hebben gewonnen. Degene op wie ze hun hoop hadden gevestigd had verloren. Daarna waren ze vooral benauwd hoe het met hen zelf, bekend als leerlingen van Jezus, zou gaan aflopen. Ze hielden de deuren van het huis waar ze verbleven goed gesloten. Maar in de dagen van Pasen voltrekt zich een omslag in de crisis waarin ze verkeren. Het besef dringt hoe langer hoe sterker tot hen door dat Jezus, geleefd als zoon van zijn hemelse Vader, door Hem gered was van de dood en leefde. De visioenen die ze hadden van Jezus verschijnen versterkte hen daarin. Ze herinnerden zich Jezus' belofte, dat Hij hen niet in de steek zou laten, maar hen de Geest van God als een helper zou sturen. De komst van de Geest over de leerlingen vierden we met Pinksteren. De leerlingen vatten moed en gooien de deuren open. Ze werden vervuld van Gods Geest en verkondigden Jezus, voor iedereen verstaanbaar, ook al was hun afkomst verschillend en spraken ze verschillende talen. Het was een teken dat de heilvolle boodschap van Jezus bestemd was voor allen. Het geloof van de leerlingen in Jezus en zijn manier van leven kwam tot wasdom en ze durfden ervoor uit te komen, hun verantwoordelijkheid op te nemen. In wezen is Jezus' boodschap er een van zorg, van dienstbaarheid, van liefde voor al datgene en al degenen die ons zijn toevertrouwd, ook in de na coronatijd. De H. Geest daagt ook ons uit voor ons geloof uit te komen en onze verantwoordelijkheid op te nemen. De vruchten van de Geest zijn liefde, vrede en vreugde, geduld, vriendelijkheid en goedheid, trouw, zachtheid en ingetogenheid (Galaten 5, 22). Het zijn woorden die we kunnen verstaan. Mogen ze ons [deel zijn. Amen. AR](#)

-
-
-
-
-
-
-